

1. Het stumperige spook

H.G. Wells

De omstandigheden waaronder Clayton ons zijn laatste verhaal vertelde zijn mij scherp bijgebleven. Daar zat hij, zolang de geschiedenis duurde, in de hoek van de antieke bank bij het vuur van de open haard en naast hem zat Sanderson met zijn onafscheidelijke pijp. Evans was er ook bij en Wish, de voortreffelijke acteur die toch zo bescheiden was gebleven.

Wij waren die zaterdagochtend allemaal naar de Mermaid Club gegaan, behalve Clayton die er overnacht had - en dat was juist de aanleiding tot zijn verhaal. Wij hadden golf gespeeld tot het zó schemerig werd dat wij de bal niet meer konden zien; we hadden gegeten en we waren in die rustige, welwillende stemming waarin men graag een verhaal hoort.

Toen Clayton met zijn vertelling begon, waren wij natuurlijk van mening dat hij loog. Het kan zijn dat hij werkelijk zat te liegen... Daarover mag u zelf oordelen. Het is waar dat hij doodnuchter begon alsof hij zo maar een anekdote vertelde, maar wij dachten dat dit één van zijn onvermijdelijke kunstgrepen was.

Nadat hij lang had zitten staren naar de vonkenregen van het houtblok dat Sanderson omgewenteld had, zei hij:

‘Weten jullie dat ik hier vannacht alleen geweest ben?’

‘Alleen met de bedienden dan toch,’ zei Wish.

‘Die aan de andere kant van het gebouw slapen,’ zei Clayton.

‘Tja...’ Hij trok een poosje aan zijn sigaar alsof hij nog weifelde om met zijn confidenties te beginnen. Toen zei hij heel rustig:

‘Ik heb een spook te pakken gehad.’

‘Een spook?’ vroeg Sanderson. ‘Waar is het gebeven?’ En Evans, die een grenzeloze bewondering voor Clayton heeft, riep:

‘Geweldig handig van je. Vertel het ons precies.’ Dat beloofde Clayton en hij verzocht hem de deur te sluiten. Hij keek mij verontschuldigend aan.

‘Natuurlijk wordt er niet aan de deur geluisterd, maar het zou onverstandig zijn om ons uitstekende personeel te verontrusten met geruchten over geestverschijningen in het clubgebouw. Er zijn hier veel te veel donkere hoekjes om zoiets luchtig op te vatten. En daar komt nog bij dat het geen gewoon spook was. Ik geloof niet dat het ooit terug zal komen.’

‘Wil je daarmee zeggen dat je hem niet vastgehouden hebt?’ vroeg Sanderson.

‘Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen,’ zei Clayton. Wij lachten en Clayton keek gekrenkt. ‘Ik weet wel wat jullie denken,’ zei hij met de schim van een glimlach, ‘maar het was werkelijk een geestverschijning en ik weet het net zo zeker als ik weet dat ik hier met jullie zit te praten. Ik maak geen grapjes. Ik meen wat ik zeg.’ Clayton negeerde onze reactie.

‘Het is de vreemdste gebeurtenis van mijn leven. Jullie weten dat ik nooit geloof gehecht heb aan spoken of zoiets... helemaal nooit. En om er dan eentje te pakken te krijgen!’ Hij verzonk nog dieper in gedachten. Hij haalde een tweede sigaar tevoorschijn.

‘Heb je ermee gesproken?’ vroeg Wish.

‘Wel een uur.’

‘Zat het op zijn praatstoel?’ vroeg ik, waarmee ik mij aan de zijde van de sceptici schaarde. ‘De stakker was in moeilijkheden,’ zei Clayton, en het klonk een tikje verwijtend.

‘Hij snikte zeker?’ grapte iemand. Clayton slaakte een diepe zucht bij de herinnering.

‘Lieve help, ja,’ zei hij. En toen: ‘De stakker! Ja...’

‘Waar zag je hem?’ vroeg Evans.

‘Ik heb er nooit bij stilgestaan,’ zei Clayton zonder acht te slaan op de vraag van Evans, ‘wat een zielige sukkel een spook kan zijn.’ En hij hield ons weer een tijdje in spanning terwijl hij lucifers uit zijn zak haalde en zijn sigaar aanstak. ‘Ik ontdekte dat zoiets mogelijk was,’ peinsde hij tenslotte hardop.

‘Een karakter blijft zichzelf of het nu een lichaam heeft of niet. Dat is iets wat wij dikwijls vergeten. Mensen met een zekere doelbewustheid zullen ook als geestverschijning diezelfde doelbewustheid hebben... Maar weet je, de meeste geesten die uit spoken gaan, moeten min of meer maniakken zijn en zo koppig als

ezels, om steeds maar weer terug te willen komen. Die arme sukkel was dat niet.'

Hij keek ons plotseling nogal vreemd aan en zijn ogen dwaalden door de kamer. 'Ik zeg dit wel makkelijk' zei hij, 'maar het is de volle waarheid. Ik had direct de indruk dat hij een zwakkeling was. Ik ontmoette hem op de gang. Zijn rug was naar mij toegekeerd en ik zag hem het eerst. Ik wist meteen dat hij een fantoom was. Hij was doorzichtig en nevelig; ik kon pal door zijn borst heen het schijnsel van het raampje aan het einde van ...